

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/436/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313233483
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313233483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti odporcom: 1/ M. K., nar. XX.XX.XXXX, 2/ Z. K., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom E. XXX/XX, B., o zaplatenie 700,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29. apríla 2014, č.k. 17C/75/2014-31, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol a odporcom náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď vzhľadom na ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. predloženú zmluvu o úvere považoval za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko v nej absentujú údaje podľa § 4 ods. 2 písmeno i/ (v zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko zmluva uvádza len výšku poskytnutého úveru, nie sú tam však uvedené celkové náklady na úver, teda pozostávajúce aj z úrokov, z iných poplatkov a podobne a teda tam nie je uvedená ani ich splatnosť) a písmeno j/ (nie sú uvedené celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom). Odporcovia sú potom povinní vrátiť navrhovateľovi len istinu - výšku úveru, ktorá im bola poskytnutá, t.j. v prejednávacom prípade istinu vo výške 995,82 eur a keďže v zmluve nie je uvedená výška a podmienky čerpania a splácania revolvingu, táto časť zmluvy je neplatná absolútne pre nedodržanie písomnej formy revolvingovej zmluvy (§ 4 ods. 1 cit. zák.). Súd poukázal aj na neplatnosť ohľadne dojednaní výšky zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru vo výške 35.232,- Sk (1.169,49 eur), (odmena prevyšujúca 100 % poskytnutého úveru), nakoľko mal za to, že dohodnutá zmluvná odmena je porušením práv spotrebiteľa, je to zneužívanie postavenia navrhovateľa na trhu a zlej životnej situácie odporcu, ktorý uzatváral zmluvu s navrhovateľom v dobrej viere. Je nutné konštatovať, že dohodnutá zmluvná odmena je úžerou a takto dojednaná nemôže požívať právnu ochranu a uzatvorenie zmluvy zo strany navrhovateľa, za takýchto podmienok je nekalou obchodnou praktikou. Súd z vlastnej činnosti, ale aj z rozhodnutí iných súdov (porovnaj napr. rozsudok KS v Prešove vo veci sp. zn. 3Co 67/2008 a najmä stránka MS SR v časti: Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách) má poznatky, že úverovanie „nebankoviek“ je pridrahé a

pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Súvisí to s výrazným nárastom dlhu o sankcie, ktoré predstavujú per annum desiatky percent. Pokiaľ ide o určitú mieru ľahkomyseľnosti odporcu 1/ pri uzatváraní zmluvy, súd považuje aj ľahkomyseľnosť dlžníka za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ navrhovateľ ako veriteľ využil takúto ľahkomyseľnosť, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní si bonity odporcov, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Pre porovnanie, podľa rakúskej právnej úpravy je neplatný právny úkon, ak niekto využije ľahkomyseľnosť, stav núdze, slabomyseľnosť, neskúsenosť alebo rozrušenie mysle niekoho iného takým spôsobom, že sebe alebo tretej osobe za poskytnutie plnenia nechá sľúbiť alebo poskytnúť protiplnenie, ktorého majetková hodnota je vo vzťahu k plneniu v nápadnom nepomere (§ 879 ABGB ods. 2 č.4). Súd nemôže poskytnúť ochranu neprimeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100% a viac vyššiu oproti bankám aj napriek nedostatočnej schopnosti spotrebiteľa zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Spotrebiteľ sa tak pre omeškanie so splátkami môže dostať do nezvládnuteľného kruhu úverov. Súd z vlastnej činnosti má potvrdené, že spotrebiteľa berú ďalšie úvery, aby splatili predchádzajúce úvery. Odporca 1/ si zobral úver vo výške 995,82 eur a splatil 2.908,95 eur (!). Ak bol medzičasom poskytnutý revolving (ktorý nie je preukázaný, v akej výške, kedy, za akých podmienok splácania a pod.), súd poukazuje na to, že aj takémuto poskytnutiu musí predchádzať uzatvorenie písomnej zmluvy (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z.), inak je zmluva neplatná. Ani na jeden revolving uvedený v návrhu navrhovateľ nedoložil písomnú zmluvu, preto je takýto právny úkon neplatný a účastníci zmluvného vzťahu si musia navzájom vrátiť to, čo si z neplatného právneho úkonu plnili (§ 451 a nasl. OZ). Súd poukazuje na to, že ak aj bol revolving poskytnutý vo výške 1.443,54 eur spolu s úverom vo výške 995,82 eur, tak navrhovateľ teoreticky poskytol odporcovi 1/ celkovo sumu vo výške 2.439,36 eur, pričom odporca 1/ splatil 2.908,95 eur, úvery boli bezúročné a bez poplatkov, v zmysle vyššie uvedeného preto odporca 1/ vrátil navrhovateľovi viac, ako bol povinný o 469,59 eur, ktorú sumu je navrhovateľ povinný vrátiť odporcovi 1/, inak sa na jeho úkor bezdôvodne obohatí.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ riadne nezdôvodnil a nepreukázal žalovanú sumu, nezdôvodnil, z čoho pozostáva žalovaná suma, ako dospel k jej výške, k akému dňu ju vypočítal, a preto takýto návrh nemohol byť úspešný. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu, počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a navrhovateľ to vyvolal neprimeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených navrhovateľom, ktoré až na výšku úveru odporca nemohol nijako ovplyvniť (štandardná typová zmluva). Na začiatku všetkého je nedostatok odbornej starostlivosti obchodného zástupcu veriteľa pri nevyhodnotení núdze a čiastočnej ľahkomyseľnosti spotrebiteľa. V súvislosti s nedostatkom odbornej starostlivosti pri posudzovaní bonity spotrebiteľa súd komparatívne poukazuje na švajčiarsku úpravu, podľa ktorej nesmie úroková sadzba pri úvere prekročiť spravidla 15 %, pričom stanovenie úrokovej sadzby sa orientuje na najvyššie prípustné úrokové sadzby stanovené národnou bankou. Zmluvy, ktoré túto úrokovú sadzbu nerešpektujú, sú neplatné. Zákon ďalej ukladá poskytovateľovi povinnosť overovať bonitu spotrebiteľa a pre prípad, že tak neurobí, nariaďuje sankcie. Keď poskytovateľ hrubo poruší túto preverovaciu povinnosť, môže napríklad stratiť celú poskytnutú sumu vrátane úrokov aj poplatkov (Spolkový zákon o spotrebných úveroch, čl. 14). Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu aj 100 % a viac priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť (je všeobecne známy jav, že banky odmietajú poskytovať spotrebiteľom úvery práve z dôvodu ich nedostatočného príjmu, kedy by mali značné problémy splácať úver/pôžičku, resp. ich splácanie je takmer nemožné, pričom nebankové subjekty takéto úvery poskytujú tak bežne, že je to porovnateľné so 100% istotou). Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Vzhľadom na uvedené potom je povinnosťou odporcu 1/, resp. oboch odporcov, keďže odporca 2/ vystupuje ako spoludlžník, uhradiť len istinu, ktorá im bola reálne poskytnutá, t.j. 995,82 eur, pričom z karty klienta vyplýva, že odporca 1/ už zaplatil navrhovateľovi sumu 2.908,95 eur, čím došlo na strane navrhovateľa k bezdôvodnému obohateniu na úkor odporcov. Na uvedenom závere by nič nezmenili ani dodatočne predložené iné listinné dôkazy. S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24. 10. 2013

súd konštatuje, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou, alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonómie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi. Súd vzhľadom na všetky skutkové a právne zistenia preto pojednávanie dňa 29.04.2014 neodročoval pre neprítomnosť navrhovateľa resp. jeho zástupcu, nakoľko títo boli riadne predvolaní, nedostavili sa, čo súd posúdil len ako ich právo nezúčastniť sa konania, nevyužili možnosť riadne sa vyjadriť, preto vo veci rozhodol na základe predložených listinných dôkazov, pretože v opačnom prípade by sa tým konanie neprimerane predlžovalo a predražovalo. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako to vyplýva z enunciatu rozhodnutia a návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého odporcovia ako plne úspešní účastníci konania mali právo na náhradu trov konania, avšak žiadne im nevznikli, ich náhradu si pred súdom neuplatnili, a preto im ich náhradu súd nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd sa pojmom zmluva nezaoberal tak, ako to predpokladajú ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z., pričom zmluva v zmysle ust. Občianskeho zákonníka predstavuje návrh na jej uzavretie a jeho akceptáciu. Zmluva môže pozostávať aj z viacerých listín, ktoré nemusia s ňou technicky neoddeliteľne spojené. Poukázal na to, že nie súd určuje, čo má zmluvu tvoriť, ale vôľa konajúcich strán. Súd pritom nie je oprávnený túto vôľu nahradzovať a určovať, čo zmluvu tvorí a čo nie. Oznamenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy, a preto v ňom uvedené údaje sa považujú za súčasť zmluvy. Opačný záver súdu nemá ani oporu v zákone a súd svoje tvrdenia v napadnutom rozsudku ani náležitým spôsobom a najmä s poukazom na nejaké zákonné ustanovenia nevysvetlil. Podľa názoru navrhovateľa, zákon nevyžaduje, aby jednotlivé informácie boli označené tým istým popisom, ako ich uvádza zákon, vyžaduje len uvedenie údajov zodpovedajúcich požiadavkám v zákone, pričom cieľom právnej úpravy je, aby zmluva obsahovala určité informácie. Predmetná zmluva obsahuje stanovenie počtu splátok, ich výšku a termíny splatnosti a teda plne vyhovuje zákonnej požiadavke. Jediným nákladom, ktorý odporcovi 1/ v súvislosti so zmluvou vznikol, je povinnosť platiť zmluvnú odmenu. Uzavretá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky predpísané náležitosti, a preto úver poskytnutý na jej základe nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala v čas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 17C/75/2014 je zaplatenie 700,05 eur s príslušenstvom.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia

veci. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p.. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku na základe vykonaných dôkazov, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Keďže sa odvolací súd stotožňuje nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. len ho dopĺňa reagovaním na odvolanie navrhovateľa.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že návrh navrhovateľa v zamietajúcej časti nie je dôvodný. Odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 132 v súvislosti s hodnotením dôkazov. Skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikované právne predpisy a daný právny vzťah správne posúdil ako nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej istiny titulom uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď sa stotožnil s dôvodmi obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešným odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože títo si žiadne trovy neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.